

PINAR

Kültür – Sanat - Edebiyat

Şahsanem NEGİZ **KOMŞULUK**

Geçmişte komşuluk vardı; yani komşu komşunun külüne muhtaçtı. Rengarenk sohbetler, yanında içilen çaylar... Şimdi ise telefonlarla konuşuyorlar. Ateş almaya gelir gibi kapıyı çalıp gidiyorlar. Eskiden öyle miydi? Balkonlarda oturur, çay içer, börek çörek yerlerdi. Acaba şimdiki nesil yalnızlık çekince ne yapacak? Komşusuna gidip çay mı içecek? Hayır, telefonla, bilgisayarla ya da televizyonla yetinecek. Keşke eski köy evleri geri gelse de, insanlık nasıl bir boşlukta olduğunu anlasa. Keşkelerle ve kitle iletişim araçlarıyla yetinmeye çalışılmasa ne güzel olacak..

Reyyan DEVELİ **ANNECİĞİM**

Sevgili anneciğim,

Sana olan özlemim gün geçtikçe artıyor. Şimdiye kadar hiç yanından ayrılmamıştım. Kendimi çok yalnız hissediyorum. Senden ayrı kalmak çok zoruma gidiyor. Senin öğütlerinle yaşamak bana mutluluk veriyordu. Şimdi her şeyle tek başıma mücadele etmek zorunda kalıyorum. Yanımda olmanı çok isterdim. Dört sene oldu, yakında kavuşacağız. En sevdiğim yemekleri yap geldiğimde, saçlarımı okşa , sarıl bana annem. Sensizlik çok zor. Annenin arkadaş olanıydın sen. Sen de beni özledin biliyorum. Sana anlatacak çok şeyim var, birikti içimde.

Uzun zamandır seninle konuşmuyorum. Şimdi senin desteğinden, sevginden çok uzaktayım. Benim en çok sana ihtiyacım var. Senin gibi bir anneye sahip olduğum için çok şanslı hissediyorum kendimi. Bana bakışım bile güven veriyordu.

Seni çok seviyorum anneciğim. En kısa zamanda kavuşmak dileğiyle...!

Rukiye ÖZTÜRK **BİR KİTAP OKUDUM VE DEĞİŞTİ DÜNYAM**

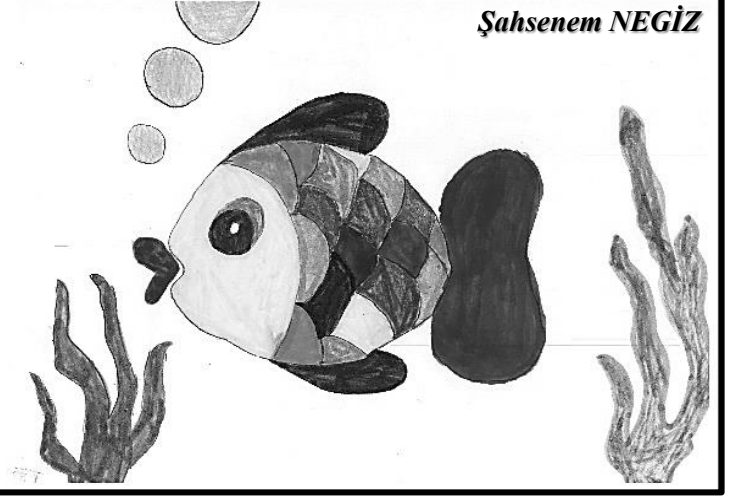
Annem kitap okumak hayal gücümüzü geliştirir derdi inanmazdım. Yanıldığımı geç de olsa anladım.

Bir pazartesi günüydü; saat 12.30'da yemeğimi yedim, sınıfa çıktım, zil çaldı, derse girdik, hocamız bize kitaplar dağıttı, bu kitapları yarına kadar bitirmemizi söyledi. Ben çok şaşırılmıştım çünkü okumayı sevmiyordum ve işin daha da kötüsü kitap 200 sayfaydı. 5 saat okusam gene de bitiremem diye düşündüm.

Eve gittiğimde yemeğimi yiyip ödevimi yaptım; sonra kitabı okumaya başladım. İlk önce kapak resmine, yazarına, kitabın adına baktım. Kitabın adı Yeşil Köyde Macera'ydı. İlk başları çok sıkıcı geçti. Fakat sayfalarda ilerledikçe kendimi o köyde yaşayan biri gibi hissettim ve kitabı iki saat gibi kısa bir sürede bitirdim. Bu nasıl olmuştu, nasıl bitirmiştım anlam verememiştim. Annemden kitap istedim ama kitap on sayfa ve resimliydi, 10 dakika bile sürmedi, hemen bitirmiştım ve bunu defterime not ettim.

Artık her gün iki tane kitap okuyorum; hayal gücüm ve dünyaya bakışım o denli farklılaştı ki anlatamam size. Resim dersi alıyor ve yıl sonunda hep birinci oluyorum ve güzel okuma yarışmasına da katıldım; bakalım kim kazanacak...

Şahsanem NEGİZ

Hasan Talha KIRCI **CANIM AİLEM**

Babamdır örnek aldığım.
Gülüşüyle, konuşmasıyla.
Dinlerim bana öğüt verirken.
Adam gibi adamdır benim babam.

Annemin sıcak kucağı,
Ocağında sıcak çorbası...
Özlerim görmeyince,
Bana gülen gözlerini.

Canım kardeşim,
Ben onu severim o beni sever .
Okula beni gönderirken öper.
İşte benim canım ailem...

Rukiye Kübra ÖZTÜRK **AKAN DERELER**

Akan derelerde seni bulurum ben
Seni duyar kulaklarım her gün her gece
Her hecem sensin benim,
Güzel Türkçemsin.

Gece kaybolduğumda elini veren sensin
Karanlıkta yolumu aydınlatan sensin
Sen benim canım, kanım, güzel Türkçemsin
Sessiz sedasız günlerimde sen benim sesim olansın

Derya DEMİR SON PİŞMANLIK

Genç iş adamı şehrin sokaklarının birinde son model arabasıyla biraz hızlı gidiyordu. Bir çocuk parkının yanından geçiyordu ki bir şeyin hızla geçip, arabasına çarptığını hissedip yavaşladı. Ne olup bittiğini anlamak için frene bastı. Arabaya bir tuğla çarpmış ve kapıyı ezmişti. Tuğlanın atıldığı yöne doğru yürüdü ve orada gördüğü bir çocuğu yakalayıp çocuk parkının duvarına doğru itti.

-Ne yaptığının farkında mısın?

-Özür dilerim. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Tuğlayı yola fırlattım çünkü kimse durmuyordu.

-Arabalar dursa ne yapacaksın? Çocuk milleti değil misiniz ancak haylazlık peşindediniz.

-Ama ama...

-Sus! Cevap verme bu arabanın parasını şimdi kim ödeyecek?

(Çocuk ağlar)

-Şimdi de ağlıyor musun?

-Ama abi bilmediğin şeyler var.

-Neymiş bilmediğim şeyler?

-Annem evde hasta yatıyor eğer hemen ilaçlarını almazsam ölecek.

-Yalan söylüyorsun değil mi? Ben bu numaralara kanmam. Kendini suçsuz göstermeye çalışıyorsun.

-Abi inanmıyorsan gel eve, gör annemin halini.

-Tamam hadi gidelim ama eğer yalan söylüyorsan yakarım çıranı.

-Tamam abi.

Adam çocuğu kolundan tuttuğu gibi arabaya bindirir. On beş dakikalık bir yolun sonunda çocuğun evine gelirler.

-Burası mı eviniz?

-Evet burası.

Çocuğun yaşadığı ev yıkık dökük bir evdir. Adam zor bela eve girer. Eve girdiğinde yatakta boylu boyunca uzanmış gözleri kapalı bir kadıncağızla karşılaşır. Önce uyduğunu zanneder, yanına yaklaşır ve uyandırmak ister fakat kadının hiç hareket etmediğini görünce telaşlanır ve nabzını kontrol eder. O anda acı gerçekle karşı karşıya kalır. Kadıncağızın nabzı atmamaktadır.

Çocuk hüngür hüngür ağlamaya başlar

- Anne, anne, anneciğim, beni yalnız bırakma anne. İlaçlarını geciktirdiğim için üzgünüm, ölemezsin anne.

Adam çok duygulanır ve kendini suçlar. Hatasını telafi etmek için çocuğun bakımını üstlenir. Çocuk bir zaman sonra büyür, okur ve doktor olur. Gelen hastaları yaşatmak için elinden geleni yapar. En yakınını kaybettiği için başkalarının da bu acıyı yaşamaması için ömrü boyunca elinden gelen çabayı gösterir.

Bengü Nilay KAYA DEĞİŞİM

Zamanla hayatta
Ne çok şey değişti.
Hep bilgisayar başında
Zamanımız tükendi.

Dışarıya çıkılmıyor,
Oyunlar oynanmıyor,
İnternet zindanında
Vakitler tükeniyor.

Eskiden kalan şeyler
Bir bir yok oluyor.
Saklambaç, körebe
Bir kenarda bekliyor.

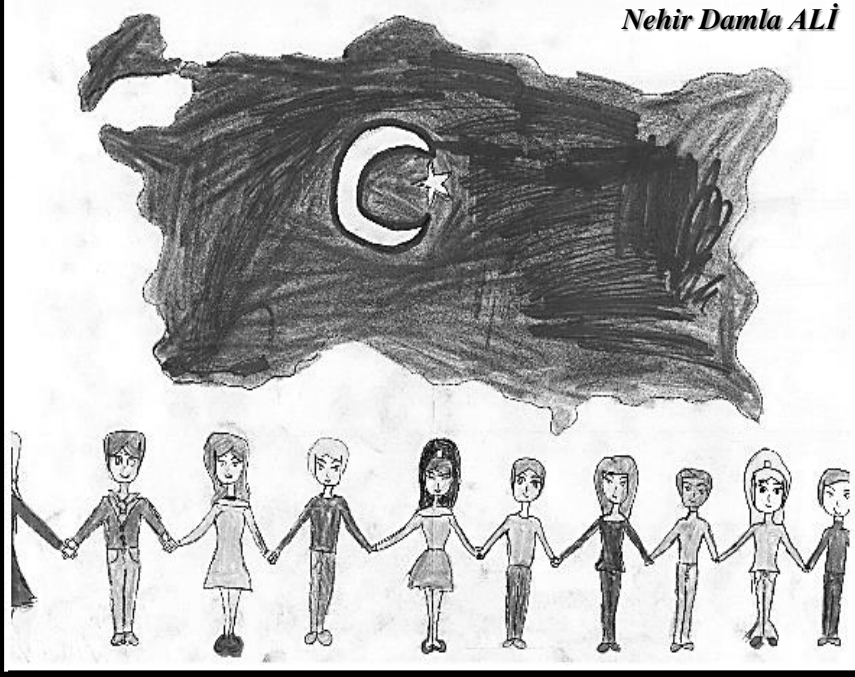
Hazal KIRCI BABAM

Bir gün sabahın çok erken saatlerinde telefonumuz acı acı çalmaya başladı “ Bu saatte hayırdır inşallah!” diye yatağından doğruldu annem . Hemen telefonu kaldırdı . Bir süre hareketsiz durdu, sonra telefonu yerine bıraktı ve birden ağlamaya başladı.

Gelen haber çok korkunçtu. Hemen kalkıp üzerine bir şeyler aldı. Ve hızla kapıya yöneldi. Anneme ne olduğunu sormuştum. Ama o şokla hiçbir şey söylemedi. Ben de üzerime bir şeyler alıp annemi takip ettim. Bir yandan da annemi arayan numarayı çevirdim. Telefona bir bayan çıktı. Hastane görevlisiydi . Hemen ne olduğunu sordum . Hastanede konuşmamızın daha doğru olacağını söyledi . Annem hemen arabaya bindi . Ben de koşarak ona yetişmeye çalışıyordum. Hastane yoluna düştük . Annemin ağzını bıçak açmıyordu.

Hastaneye geldik . Hemen oradan bir sağlık görevlisi geldi. Babamın trafik kazası yaptığını ve durumunun ağır olduğunu söyledi . O an içimi tuhaf bir korku sardı, sanki duvarlar üzerime üzerime geliyordu , dünyalar başıma yıkılmıştı. Annem ise benden daha kötüydü. Hemşireler hemen sakinleştirici iğne yapmak için onu bir odaya götürdüler. Ben o arada babamın yoğun bakımda olduğunu öğrendim . Hemen oraya gittim . Babamın camdan görebiliyordum. Babam tanınmayacak haldeydi. Kafasını , elini ve kolunu kısacası her yerini sargıyla sarmışlardı. O an dünya bir kez daha başıma yıkılmıştı . Annem geldi. O da o an öyle bir dram yaşadı .

Birkaç haftamız hastane köşelerinde geçmişti. Tek dileğimiz babamın Allah’ın izniyle iyi olmasıydı . Kazanın nasıl olduğunu öğrendim. Ve babamın neyi olduğunu da öğrendim . Kafası, kolu ve kaburgası ezilmiş ve kırılmıştı. O an çok kötü oldum, delirecektim. Ama ağlamanın bir şeyi değiştirmeyeceğini anladım. Eve gidip bir seccade ve Kuran aldım. Sonra hastaneye geldim. Babamın baş ucunda oturup Kuran okudum. Ezan okununca namazımı kıldım. Annem perişan olduğu için aklına gelmemişti. Neyse ki ona da getirmiştim. İkimiz de namazımızı kılıp, Kuran okuyup dua ettik. Babam iki üç hafta sonra kendine geldi. Ama ciddi zedelenme olduğu için bir ay hastanede kalacaktı. Rabbim dualarımızı kabul etmişti. Allah’a şükür babamız başımızdan eksik olmayacaktı.

Rukiye Kübra ÖZTÜRK SİYAH BEYAZ

Siyah beyazdı hayatım,
Gelip geçici karanlıklar ve aydınlıklar...
Netice yine siyah beyaz,
Yaşamak isterdim birazcık toz pembeden bir hayat.

Ağaçları yeşil gökyüzünü maviye boyamak isterdim.
Ama netice yine siyah beyaz,
Işık tutasım var gönlümün köşelerine.
Toz pembe olası var her gün her gece.

Mısralara konu olmuş siyah beyaz hayatım,
Heceleri yine siyah beyaz,
Toz pembe seni çok arıyorum.
Her hecede tükeniyor yüreğim...

Erva AKDEMİR FEDAKAR BABA

Sabah gözümü kapının sesi ile açtım, üstüme ceketimi geçirip kapıyı açmaya gittim. Kapıyı açtığımda “Selamun Aleyküm Salih” diyen muhtara küçük bir tebessüm ederek “Aleyküm Selam” dedim. Muhtar öyle evime her zaman gelecek bir adam değildi. Neden geldiğini çok merak ettim ve o anda konuşmaya başladı.

-Bak Salih, tahmin etmişindir ben her zaman gelen birisi değilim ve konumuz çok mühim. Çanakkale savaşını duymuşsundur onun için köyden üç kişi istemişler ve ben de üç kişi arasında seni seçtim; çünkü senin deden de bu türlü savaşlara çok gitmek isterdi; vatanı için canını feda edeceğine yemin etmişti ve biliyorsun ki şehit oldu. Senin de savaşa gidip vatanın için canını feda edeceğini düşünüyorum.

Hiç düşünmeden konuşmaya başladım.

- Her zaman muhtar. Allah razı olsun beni de o savaşa göndermek istediğin için. Ne zaman gideceğiz?

Muhtar kafasını önüne eğdi ve üzgün bir ses tonuyla:

-Bu gece hazırlan Salih; yarın sabah 6 da yola çıkacaklar

“Ah Emine sen başının çaresine bakabilecek misin, Mehmet’imi doğacak oğlumu göremeden gideceğim” diye düşünürken kapıyı kapatıp içeri girdim. Emine çoktan uyanmış çayı koymuş koltuğa oturmuş ağlıyor, anladım ki bizim konuştuklarımızı duymuştu. Yanına oturarak “Emine ağlama ben vatan uğruna Allah rızası için gidiyorum” dedim. Emine hızlı bir şekilde göz yaşlarını silerek gülümsedi :

-Sen burayı sakın düşünme, ben burada doğacak yavrumuza da bakarım.

- Yarın sabah yola çıkacağız .

Kafasını salladı ve kalkıp sofrayı hazırladı. Yemeği yedikten hemen sonra kıyafetlerimi hazırlayıp uykuya daldım. Sabah namazını kılıp vedalaşarak evden çıktım, koşar adımlarla muhtarın dediği yere geldim, kısa bir selamlaşmadan sonra arabaya binip yola çıktık. Arabanın sarsıntısıyla indik. Vatan uğruna savaşacak kardeşlerimin olduğu Çanakkale’ye geldik. Artık her şeye hazırдық, gereken olacaktı ya ölecektik ya diri kalacaktık

1 yıl sonra ...

Artık her şey bitmişti. Allah’ın inayetiyle Çanakkale’yi de kazanmıştık; çok heyecanlıydım. Bu geçen süre zarfında yolları unutmamış gibi hissediyordum. Oğlum Mehmet’i, daha hiç duymadığım o güzel kokusunu o kadar özlemiştim ki...

En sonunda evin önüne gelmişim. Orada küçük bir çocuk vardı, oyuncaklarla oynuyordu, gözleri bana çok benziyordu. İçeriye doğru girdim ve onun karşısına diz çöktüm. O, gülümsüyordu benim gözümünden yaşlar damlıyordu. Emekleyerek yanıma kadar geldi; o küçük elleriyle göz yaşlarımı sildi ve ağzından bir tek kelime döküldü : “baba”.

Sude DEMİRHİNDİ BENİM YETİM KARDEŞİM

Bir gün yolda gidiyordum. Karşıma birisi çıktı. Sokakta üstü başı yırtık yatıyordu. Çok üşümüştü, hemen yanına gittim. Neden dışarıda olduğunu sordum. Evi yokmuş, babasını Soma faciasında kaybetmiş. Annesinin ise nerede olduğunu bilmiyormuş. O anda ben hemen çocuğu alıp eve gitmek istedim. Ama o gelmek istemedi. Israrlarıma dayanamadı. O’nu alıp eve götürdüm. Bu arada adı Ayşe’ymiş.

Eve götürdükten sonra annem, çocuğun kim olduğunu sordu. Ben de olanları anlattım ve ona kıyafetlerimden vererek evin sıcak köşesine oturttum. Üzerine battaniye örttüm. Annem yemek yapmıştı. Çok açtı. Annem sofrayı hazırlarken yardım ettim ve yemek yedi.

Annesini en son nerede gördüğünü sordum. Sorduktan sonra babam geldi. Ona da neler olduğunu anlattım. Babam Ayşe’nin annesini bulacağına söz verdi. Birkaç gün sonra biz arkadaş olmuştuk. Babam geldi ama yanında bir kişi daha vardı. Ayşe’nin annesiymiş.

Mahalleli ile birlikte para toplayarak onları bizim mahalledeki bir eve yerleştirdik. O günden sonra biz kardeş gibiydik. Haftalık ihtiyaçlarını biz veriyorduk. Biz böyle mutlu bir şekilde hayatımıza devam ettik. O günden sonra o benim yetim kardeşimdi.

Esra ÇİÇEK ÖĞRETMENİM...

Sevgili öğretmenim,

Sizi ne kadar özlediğimi bilemezsiniz. Hala burnumda tütüyorsunuz. Dört sene önce bir aile gibiydik. Siz bizim annemiz gibiydiniz. Bazı günler oldu, birlikte ağladık. Bazı günler oldu birlikte güldük. Gittiğiniz günden beri yas tutuyorum sanki. Hiçbir şey canım istemiyor. Sizi o kadar çok seviyoruz ki... Bu sevgi zerre kadar olsun asla eksilmeyecek. Bugün sizi gördüm. Yüzünüzdeki o nur hala sönmemiş. Yine gözlerimi kamaştırıyor. Biz hayata dair ne öğrendiysek sizden öğrendik. Sayenizde hayata karşı dik durmayı öğrendim. Size borcumuz var. Ve bu borcu da yüzünüzü kara çıkarmayarak ödeyeceğiz. Size olan sevgimiz asla bitmeyecek..

Sevgilerimle...!

AYŞE'NİN DİLEĞİ

Ayşe dört gözle hafta sonunun gelmesini bekliyordu. Neden mi? Çünkü hafta sonu babası ile tiyatroya gideceklerdi. Cuma günü bu heyecanla yatağından kalktı, kahvaltısını yaptıktan sonra okuluna gitti. Okulda, hafta sonu tiyatroya gideceklerini bütün arkadaşlarına anlattı. Bayrak töreninden sonra servisine binip doğruca eve geldi. Kapıyı annesi açmıştı. Ancak içeriden çocuk sesleriyle karışık birçok ses geliyordu. Annesine sordu:

-Anne misafirlerimiz mi var?

-Evet kızım, dayınlar sürpriz yapmışlar. Bursa'dan hafta sonu için Ankara'ya gelmişler. Dayınlarla güzel bir hafta sonu geçireceğiz.

Ayşe, sevin sin mi üzülün mü bir karar veremedi. İçeri girdi ve "hoş geldiniz" deyip mutsuz mutsuz oturdu. Dayısı sordu:

- Ayşe neyin var?

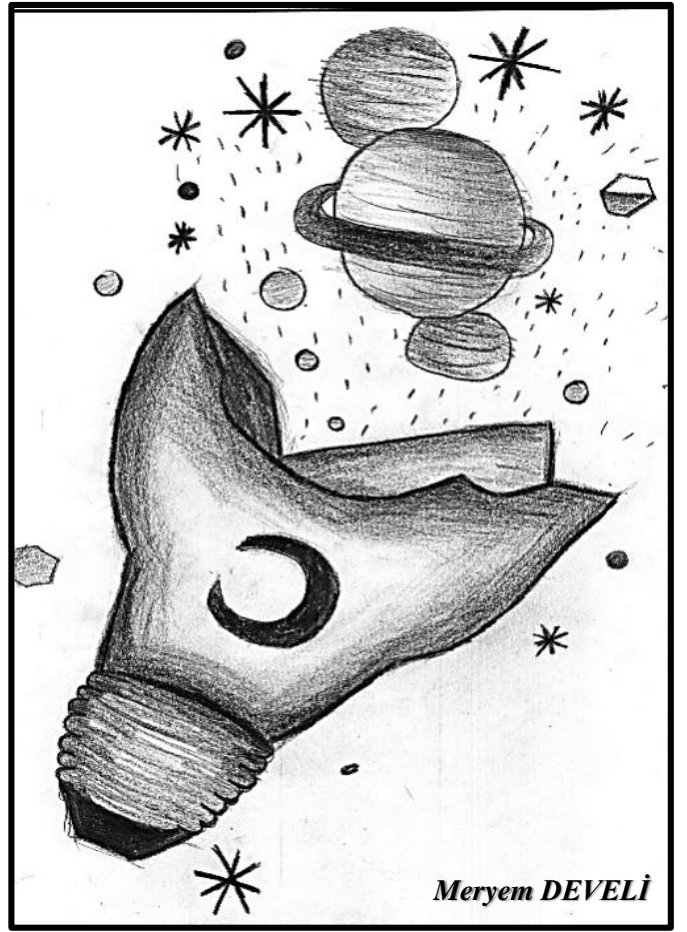
- Dayı tiyatroya gidecektik ama siz geldiğiniz için gidemeyeceğiz.

- Dayısı dışarıya çıkıp arabasına binip gitti. Ayşe, dayısının kalbini kırdığını sanıp üzüldü. Dayısı tiyatro bileti alıp geldi. Ayşe, dayısı gelince ondan özür diledi, dayısı Ayşe'ye :

- Tiyatro bileti almak için dışarı çıkmıştım. Hem özür dilemene de gerek yok.

Ayşe çok sevindi. Tiyatro günü geldi ve tiyatroya gittiler hep beraber.

Perdenin arkasındaki adam "bir kız çocuğuna ihtiyacımız var", dedi ve Ayşe'yi seçtiler. Ayşe rolünü yapmak için sahneye çıktı. Herkes onu alkışlayıp, beğenisini gösterdi. Ayşe çok sevinmişti, unutulmaz bir gün olmuştu onun için.

Pınar TİFTİKÇİ SİNAN'IN SAATI

Teneffüs zili çalmıştı, Sinan tek başına bahçeye çıktı. Bahçede gezinirken yerde bir saat buldu, saat çok güzeldi, eline aldı, bir süre inceledi, çevresine baktı, kimsecikler yoktu. Saati alıp cebine koydu ve hemen oradan uzaklaştı. Doğruca sınıfa girdi ve sırasına oturdu; hiç kimseye bir şey söylemedi. Öğretmen geldi, ders başladı. Bu arada sınıf kapısı çaldı ve bir çocuk ağlayarak içeri girdi :

-Babamın bana hediye ettiği saati kaybettim, bulan var mı? Dedi.

Sinan çok heyecanlandı; ne yapacağını bilemedi; başını öne eğdi ve çocuğun gitmesini bekledi Çocuk ağlayarak sınıftan dışarıya çıktı.

Ders bitmiş ve teneffüs zili çalmıştı. Sinan dışarıya çıktığında o çocuğu gördü. Bir ağacın altında oturmuş ağlıyordu. Sinan çocuğa üzülmüyordu. İçinden bir ses "saati ver" diyordu ama Sinan'ın hiç öyle bir saati olmadığından onu vermek de istemiyordu.

Okul bitti, Sinan evine döndü, yaşadığı şeyleri annesine anlattı. Annesi oğlundan çok utandı, bu hareketin yanlış olduğunu anlatmaya çalıştı.

- Oğlum sana ait bir şey değil, neden onu aldın? Üstelik sahibini görmüşün .

- Ama anne çok güzel bir saatti, dayanamadım, vermek istemedim.

- Oğlum saat güzel olabilir, onu sahibine vermelisin. Kim bilir ne kadar üzülmüyordur. Kendini onun yerine koy. Eğer baban sana bir saat hediye etse, onu çok sevsen ve bir gün onu düşürsen, onu başka bir çocuk alsa ve sana vermese ne yapardın, üzüldürdün değil mi?

- Evet anne çok üzüldürdüm, peki şimdi ne yapmalıyım, çocuğa saatinin bende olmadığını söyledim .

-O zaman şöyle yapalım, çocuğa saatinin sende olduğunu söyle, ondan özür dile bir de küçük bir hediye alalım

- Tamam anne, o zaman şimdi çıkalım, yarın çocuğa hem saatini hem de hediyesini veririz.

- Hadi o zaman çıkalım, hem sana da bir saat alırız, ne dersin, böylece başkalarının saatlerini almazsın. Bak oğlum bu da sana ders olsun; bundan sonra kimsenin hiçbir eşyasını alma olur mu?

- Tamam anne kimseden izinsiz hiçbir şey almayacağım, sana söz veriyorum.

Annesi Sinan'a o saatten çok daha güzel bir saat almış ve o çocuğa da küçük bir hediye... Sinan ondan sonra hiç kimseden izinsiz bir şey almamış.

Bengü Nilay KAYA KURTULUŞ DESTANI

Çocuğu, genci, yaşlısı
Çıktı düşmanın karşısına,
Hiç düşünmeksizin
Atladılar kurşuna.

Cephe daraldı artık,
Geri dönülmez bu yolda.
Şehit olana kadar
Savaştlar bu uğurda.

Düşman hızla geliyor,
Zaman acımasızca tükeniyor.
Kimse gözünü kırpmadan
Düşmanın üzerine yürüyor.

Ailesini unutmuş,
Düşünüyor vatani.
Kimse umrunda değil,
O hep vatan sevdalısı...

Destanlar yazılıyor
Yavaş yavaş cephede.
Düşmanlar teker teker
Temizleniyor bu güzel ülkede.

İMTİYAZ SAHİBİ

Murat YUMUŞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Çiğdem AVAZ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Hakan İLDEŞ

GÖRSEL DANIŞMAN

Şuheyyla PATİR

YAYIN KURULU

Kenan TAŞ

Çiğdem AVAZ

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK DURLUPINAR İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Dumlupınar Mahallesi 0 312 822 53 57